Pregaria.cat

Entrada

Terra volcànica

Per MartaF el dj., 21/10/2021 - 09:00

«No et deixaré ni t'abandonaré» (Carta als Hebreus 13,5)

Avui, l'illa de La Palma ja no és la mateixa, aquell paradís atlàntic que ens mirem com si fos massa lluny, perquè les fronteres de la identitat pesen més que l'amor. Les illes Canàries van sorgir d'un volcà submarí situat a 4.000 metres de fondària, fa dos milions d'anys, molt abans que l'origen de la humanitat. L'última erupció a La Palma data del 26 d'octubre de 1971, però en un indret completament deshabitat que va salvar la població del desastre. Els volcans són un miracle de la natura, guardians mil·lenaris del poder de la terra. Fins que ens desperten dels somnis i cremen com la por enmig de la nit, mentre tothom oblidava que vivia sobre la muntanya de foc i que casa seva no era res més que un volcà adormit.

El volcà de Cumbre Vieja, situat al vessant sud, escup rius de lava des del dia 19 de setembre. El seu rumb és tan incert com imprevisible perquè continua molt actiu. Fins ara, ha arrasat centenars d'habitatges i d'hectàrees de conreu i milers de persones s'han quedat sense res. És una illa platanera per excel·lència, on l'agricultura i els cultius d'aquesta fruita són un pilar bàsic per a l'economia de tantes i tantes famílies –representa el 50% del PIB–, però també és filla de volcans que han fet ressonar la seva veu sobre el silenci del mar. I entre el dolor i la desesperació de veure com la llengua de lava engoleix el present a la velocitat de l'absurd, la vida batega a pocs passos del cràter, on les plantacions de plàtans que no han quedat devastades malden per sobreviure, malgrat la gran manca d'aigua i la cendra volcànica que n'amenacen tota la collita. Sabies que no són arbres ni arbustos sinó plantes herbàcies? Els cultivadors estan angoixats, perduts en un oceà de plàtans que no saben si salvaran. Sempre duen la samarreta bruta perquè, quan es talla la flor del plàtan, després una llet que és impossible de netejar; per això mai no en marxen les taques. És el símbol d'una natura que es rebel·la i que ens demostra que només en som hostes humils perquè estem de pas en aquest món, tan nostre com seu, però que trepitgem amb despotisme de colonitzadors, muts de pregàries que no sabem formular i abrigats pel caliu d'una llar que hem conquerit més que no pas estimat.

Mentre tot un poble plora impotent per la còlera d'un volcà, som conscients de la fragilitat del nostre planeta? Déu ens ha regalat una casa, no una finestra per mirar-hi a través.